

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.495/2013/5. szám

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú eljárásban személyesen, a másodfokú eljárásban ... dr. ... pártfogó ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - I.rendű alperes neve (címe) I. rendű, dr. ... jogtanácsos ügyintézése mellett az Országos Bírósági Hivatal (cím) által képviselt Miskolci Törvényszék (cím) II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében - melybe az I. rendű alperes pernyertességének az előmozdítása végett beavatkozott a dr. ... jogtanácsos által képviselt beavatkozó neve (cím) -, a Szolnoki Törvényszék 11.P.21.072/2012/18. sorszámú ítélete ellen a felperes által 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperes pártfogó ügyvédjének a díját az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A Miskolci Városi Bíróság által az adós felperessel szemben 2002. július 15-én elrendelt végrehajtást az önálló bírósági végrehajtó I. rendű alperes 229.V.465/2002. szám alatt foganatosítja. A behajtandó követelés 508 964 forint, ennek 2001. január 9-től a kifizetésig járó évi 11 % kamata, és 26 000 forint perköltség volt. Az I. rendű alperes 2002. december 16-án letiltó végzést bocsátott ki a felperes nyugellátására, felhívta a Nyugdíjfolyósító Igazgatóságot (a továbbiakban: NYUFIG), hogy a levont összeget közvetlenül **J. G.** végrehajtást kérőnek utalja.

A NYUFIG a felperest 2009. január 14-én a kérésére tájékoztatta a tőle levont és a végrehajtást kérőnek utalt összegekről, a még fennálló tartozást 151 471 forintban jelölte meg. A felperes ezt az I. rendű alperesnél 2009. január 30-án „teljes tartozás” megjelöléssel kifizette.

Az I. rendű alperes 2009. február 5-én tájékoztatást kért a végrehajtást kérőtől a fennálló követeléséről és megkereste a NYUFIG-ot annak közlése végett, hogy tőke, kamat, végrehajtási költség címen mennyit utalt a végrehajtást kérőnek. A NYUFIG ezt közölte, és 140 271 forint fennálló tartozást jelölt meg.

A felperes a 2009. március 31-én, majd április 22-én a Miskolci Városi Bíróságon visszavégrehajtási kérelmet és a teljesítése ellenére történő levonást sérelmezve az I. rendű alperes intézkedése ellen kifogást terjesztett elő.

A Miskolci Városi Bíróság 2009. április 24-én felhívta az I. rendű alperest a Vht. 41. § (1) bekezdésében foglalt eljárást lefolytatására, az eredmény közlésére. 2009. június 10-én hozott 0501-9.Vh.4956/2002/9. számú végzésével a felperes visszvégrehajtási, 2009. július 7-én 20. sorszám alatti végzésével a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmét is elutasította.

A II. rendű alperes 2009. szeptember 18-án hozott 2.Pkf.22.261/2009/2. számú végzésével a Miskolci Városi Bíróság 9. sorszámú végzését helybenhagyta, egyúttal utasította a bíróságot a kifogás elbírálására. A 2.Pkf.22.470/2009/2. számú végzésével a Miskolci Városi Bíróság 20. sorszámú végzését megváltoztatta, a végrehajtást a kifogás jogerős elbírálásáig felfüggesztette.

A Miskolci Városi Bíróság a 2009. október 12-én hozott 30. számú végzésével a végrehajtási kifogást elutasította, a végzést a II. rendű alperes 2010. január 29-én a 2.Pkf.23.392/2009/2. számú végzésével részben megváltoztatta. Megállapította az I. rendű alperes felperes teljesítését követő mulasztását abban, hogy az adós még fennálló tartozása, a végrehajtást kérőt megillető követelés és a végrehajtót megillető díj tárgyában az elszámolást nem ejtette meg, ezért felhívta 30 nap alatt az elszámolásra. Egyebekben az első fokú végzést helybenhagyta. Megállapította, hogy a 2.Pkf.22.470/2009/2. számú végzésével elrendelt végrehajtás felfüggesztésének hatálya e határozat meghozatalával megszűnt. Egyidejűleg elszámolásig a felperes nyugdíjára foganatosított végrehajtási cselekményt felfüggesztette.

Az I. rendű alperes már ezt megelőzően, 2009. szeptember 22-én megkereste a NYUFIG-ot további értesítésig a letiltás szüneteltetésére. A Miskolci Városi Bíróságnak 2010. július 9-én megküldött elszámolása szerint a felperes tartozása a végrehajtást kérő felé a 151 471 forint befizetését követően 318 632 forint tőke, és annak 2010. február 1-jétől számított kamata.

A Miskolci Városi Bíróság a felperes ezt követő kifogásait, és az I. rendű alperes bíróságolására vonatkozó indítványait elutasította. A 6.P.23.420/2010/47. számú ítéletével a felperes végrehajtás megszüntetése iránti keresetét is elutasította. Megállapította, hogy a felperes 2009. január 30-i befizetését követően 437 440 forint tőketartozás maradt fenn, a 2009. februártól szeptemberig teljesített levonás figyelembevételével 386 248 forint tőketartozás maradt. A II. rendű alperes a 2.Pf.20.676/2012/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét perköltséget érintően részben megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

A M.-i Nyomozó Ügyészség 2009. október 21-én az Ny..../2009. számú határozatával a hivatali visszaélés büntette és hanyag kezelés vétsége miatt indult nyomozást bűncselekmény hiányában megszüntette. Az indokolás szerint az I. rendű alperes a felperes 2009. január 30-i teljesítését haladéktalanul, 2009. február 2-án befizette a Banknál vezetett bankszámlájára, majd 2009. március 4-én azt a végrehajtást kérőnek átadta. A .. Megyei Főügyészség az Nf..../2009/1/I. számú határozatával a határozat ellen bejelentett panaszt, mint alaptalant elutasította.

A ... Megyei Bíróság mellett működő Bírósági Végrehajtói Fegyelmi Bíróság 2010. július 30-án hozott Vh.Fgy../2010/4/II. számú határozatával az I. rendű alperessel szemben

fegyelmi intézkedésként figyelmeztetés fegyelmi büntetést szabott ki. Az indokolás szerint az I. rendű alperes hivatásbeli kötelezettségét azzal, hogy az elszámolást nem ejtette meg, vétkesen megszegte. A Miskolci Törvényszék 2.Pkf.22.011/2010/2. számú végzésével a végzést helybenhagyta.

A felperes a keresetében az alpereseket 607 620 forint vagyoni és 1 800 000 forint nem vagyoni kára megtérítésére kérte kötelezni. Indoka szerint az I. rendű alperes nem tájékoztatta a NYUFIG-ot a 151 471 forint megfizetéséről, továbbra is letiltást foganatosított. A Miskolci Városi Bíróság a kifogását elutasító végzés ellen benyújtott fellebbezését a II. rendű alpereshez késedelmesen terjesztette fel, így azt csak az ítélezési szünet után tudták elbírálni. Késve intézkedett a végrehajtási iratok beszerzése iránt is, az I. rendű alperest nem sújtotta pénzbírsággal. Az alperesek időhúzása következményeként 2009. február - november között olyan tartozásra is levontak az ellátásából, amely 2009. január 30-án teljesen kifizetésre került. Az I. rendű alperes által 2009. évben 10 hónapon keresztül jogellenesen felvett havi 1 018 forint jutalékot kártérítésként követelte. Az alperesek nem megfelelő intézkedésükkel számára kárt okoztak, mivel a követelés megfizetéséhez kölcsönt kellett kérnie. 150 000 forint vagyoni kárát amiatt állította, hogy a 2009. januárban vállaltak teljesítése érdekében újabb kölcsönöket kellett kérnie. Az ezt meghaladóan állított vagyoni kárát nem indokolta. A nem vagyoni kárigényét az eljárási mulasztások egészségét károsító hatására alapította.

Az alperesek az ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték.

Az I. rendű alperes védekezése szerint a felperes nem hajlandó tudomásul venni azt, hogy a tartozását meg kell fizetnie. A letiltás során a NYUFIG a kamatokat nem vette figyelembe. A beavatkozó nyilatkozatával az I. rendű alperes pernyertességét támogatta.

A II. rendű alperes szerint a bírósági eljárásokban a kárfelelősségét megalapozó jogszabálysértés nem valósult meg. A II. rendű alperes 2.Pkf.23.392/2009/2. számú döntésében kifejtettek szerint a NYUFIG közlése a tartozásról és a végrehajtó számláján történt teljesítés miatt a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 41. § alkalmazására nincs lehetőség. Az elsőfokú bíróság eltérő jogi álláspontja a jogalkalmazó szerv felrőhatóságán kívül esik.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest a II. rendű alperesnek 30 000 forint, a beavatkozónak 10 000 forint perköltség megfizetésére.

Indokolása szerint a felperes 2009. január 30-ai teljesítését követően az I. rendű alperes késedelmes elszámolása, és a letiltás a felperes állított kára bekövetkeztét nem eredményezték. A felperes tartozása sem teljesítéssel, sem a nyugdíjából azt követő levonásokkal a végrehajtás megszüntetése iránti perben hozott jogerős ítélet szerint nem szűnt meg. A végrehajtás folytatása indokolt volt, sem az elszámolás, sem a NYUFIG értesítésének az elmaradása nem járt károkozással, mivel a felperest az I. rendű alperes intézkedéseitől függetlenül még teljesítési kötelezettség terhelte. Az elsőfokú bíróság ezért az I. rendű alperes terhére a felperes állított károsodását eredményező jogellenes és felrőható magatartást, mulasztást nem állapított meg.

Nem bizonyított a felperes kifogásait, beadványait elvárható módon intéző bíróságok kártérítési felelősségét megalapozó jogellenes és felróható magatartás sem. A felperes a 2009. március 31-ei, illetve április 22-ei beadványaihoz képest a bíróságok közreműködésének eredményeként is az I. rendű alperes 2009. szeptember 22-én az igazgatóságot a letiltás szüneteltetése végett megkereste és a II. rendű alperes 2010. január 29-ei végzésével a végrehajtási cselekmény foganatosítását felfüggesztette. A felperes ezt követő beadványainak intézése során sem bizonyított olyan ügyintézési késedelem, kirívóan súlyos jogalkalmazási hiba, amely a II. rendű alperes kártérítési felelősségének a megállapítására vezethetne.

Az elsőfokú bíróság a kártérítési felelősség megállapításához szükséges jogellenesség, illetve felróhatóság hiányában a felperes állított vagyoni, illetve nem vagyoni kárának a bekövetkeztét és mértékét nem vizsgálta. Megindokolta a felperes által az eljárás során előterjesztett és a Pp. 114. §-a alapján minősülő kifogásainak, valamint a bizonyítási indítványainak az elutasítását is.

A Pp. 78. §-a alapján kötelezte a felperest a jogi képviselőre tekintettel a II. rendű alperes és a beavatkozó javára perköltség megfizetésére. A felperes személyes költségmentessége folytán a le nem rótt illetéket az Állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, a kérelme elsődlegesen az első fokú ítélet megváltoztatására, az alperesek kereseti kérelme szerinti marasztalására irányult, másodlagosan az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Az elsőfokú bíróság által felhívott Ptk. 349. §-a kapcsán azt hangsúlyozta, hogy az általa elszenvedett károk rendes jogorvoslattal nem voltak rendezhetőek, az I. rendű alperes időhúzó és a Vht. szabályaival ellentétes intézkedései kapcsán számára jogorvoslat nem állt rendelkezésre. Az I. rendű alperes terhére róta azt, hogy nem ejtette meg az elszámolást és a Vht. szerinti nyilatkozattétel végett a végrehajtást kérőt sem kereste meg. Kárát az alperesek 2009. január 30-át követő, a befizetése által igényelt eljárási cselekmények, illetve azok mulasztása folytán bekövetkezettnek állította. Okirattal valószínűsítette, hogy teljesítése folytán a követelés vele szemben alaptalan. Ennek kapcsán az I. rendű alperes elmulasztotta a Vht. 41. §-ának (1) és (3) bekezdésében előírtakat. Álláspontja szerint a NYUFIG-tól kért és kapott Vht. 78. §-ában írt igazolás kapcsán vált szükségessé a Vht. 41. §-a szerinti intézkedés. A II. rendű alperes terhére róta, hogy elmulasztotta a végrehajtást kérőt a Vht. 34. §-ának (5) bekezdésében foglalt összeg megfizetésére kötelezni. Mindezen súlyos eljárási jogszabálysértések kapcsán keletkezett az igazolt kára.

Az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozták. Az I. rendű alperes azt hangsúlyozta, hogy az adós tartozását a mai napig nem fizette meg, a nyugdíját jelenleg is vonják. A II. rendű alperes az első fokú ítélet helytálló indokait hangsúlyozta.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által a szükséges keretben, helyesen feltárt és megállapított tényállást ítélezése alapjául elfogadta, egyetértett érdemben és indokaiban

egyaránt helyes döntésével is. Az indokolást a fellebbezési érvek miatt csupán kiegészítette a következőkkel.

Az ítélet tábla a bizonyítás kiegészítésének szükségessége hiányában az érdemi felülbírálatot kizáró, az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló másodlagos fellebbezési kérelmet nem találta alaposnak. Nem észlelt abszolút hatályon kívül helyezési okot, lényeges eljárási szabálysértést sem, amelyek alapjául szolgálhattak volna a Pp. 252. §-ának (1)-(3) bekezdése alapján az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésének. A tényállás a kereset érdemi elbírálása által igényelt keretben feltárára került, a releváns adatok az ítélet tábla rendelkezésére álltak.

A bírósági jogkörben, és az önálló bírósági végrehajtó által az eljárása során okozott kár megtérítésére akkor kerülhet sor, ha annak fennállnak a Ptk. 349. §-ának (3) bekezdése szerint alkalmazott (1) bekezdésében írt különös, és a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése szerinti általános feltételei.

A fellebbezési rendes jogorvoslattal kapcsolatos érvei ellenében mutat rá arra az ítélet tábla, hogy annak hiányát az elsőfokú bíróság nem állapította meg. Ez azonban csak a kárfelelősség konjunktív feltételeinek az egyike, a Ptk. 349. §-ának (1) bekezdésében írt különös feltétele. A felperesnek emellett a keresete alaposságához bizonyítania kellett volna a kárfelelősség Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése szerinti általános feltételeit: az alperesek jogellenes magatartását, a kára keletkezését, és a jogellenes magatartás és a bekövetkezett kár közötti okozati összefüggést is. A kereset elutasításának van helye, ha az együttes feltételek bármelyike hiányzik, ha a felperes a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján ezzel kapcsolatban őt terhelő bizonyítási kötelezettségének nem tesz eleget. Ezért az alperesek eljárása kapcsán a jogellenesség megállapíthatóságának a hiánya a keresetét önmagában alaptalanná, a további feltételek vizsgálatát pedig szükségtelenné tette.

A fellebbezés további érvei annak tükrében voltak vizsgálhatók, hogy a Vht. a bírósági végrehajtási eljárásban milyen kötelezettségeket telepít a végrehajtást elrendelő és fogatosító bíróságra, a végrehajtási cselekményeket fogatosító önálló bírósági végrehajtóra, illetve az adósra és a végrehajtást kérőre.

A végrehajtás elrendelésekor a felperesnek az 508 964 forint tőkéen és a 26 000 forint első- és másodfokú perköltségen túl már másfél évi, 84 000 forint körüli késedelmi kamattartozása is volt.

Az adós egyösszegű teljesítése hiányában a jövedelmére vezetett végrehajtás, annak korlátai folytán, szükségszerűen részteljesítést eredményez. A részteljesítés elszámolásának a szabályát meghatározó Ptk. 293. §-a szerint a megfizetett összeget elsősorban költségre, azután kamatra, végül a főtartozásra kell elszámolni. Így mindaddig, amíg a teljes tőketartozás nincs kielégítve, újabb kamatfizetési kötelezettség keletkezik. Az elszámolásnak ez a módja ösztönzi a kötelezettet arra, hogy a tartozását mielőbb kielégítse.

A végrehajtás elrendelését követően a kielégítési elsőbbséget élvező költségeket növelte a Vht. 161. §-ának (1) bekezdése alapján költségeken belül is elsőbbséget élvező

végrehajtási költség. Ilyen volt a végrehajtási lapon feltüntetett, a végrehajtást kérő 2 300 forint költsége és az állam részére behajtandó 5 100 forint illeték.

A végrehajtás foganatosításának megkezdése kapcsán további költségek merülnek fel, mégpedig a Vht. 254. §-ának (1) bekezdése alapján a végrehajtót megillető és a bírósági végrehajtói díjszabásról szóló 14/1994. (IX.8.) IM rendelet (Vdsz.) szerint megállapított munkadíj, költségtérítés, illetve behajtási jutalék, valamint a Vht. 34/A. § (1) bekezdése alapján a végrehajtói kamarát illető általános költségátalány. A Vht. 34. §-ának (1) és a Vdsz. 1. §-ának (2) bekezdése alapján a végrehajtás során felmerülő költséget, ideértve a végrehajtó munkadíját, költségtérítését a végrehajtást kérő előlegezi és az adós viseli, míg a behajtási jutalékot és az általános költségátalányt a Vdsz. 1. §-ának (2) és a Vht. 34/A. §-ának (2) bekezdése alapján a behajtás során az adós fizeti meg.

A végrehajtást kérő a végrehajtás foganatosításának a megkezdését megelőzően 30 003 forint végrehajtási költséget előlegezett meg.

A felperest az I. rendű alperes 5. sorszámú felhívásában 2002. szeptember 9-én értesítette arról, hogy tartozása a végrehajtási költségekkel együtt 747 774 forint. Az I. rendű alperes által 7. sorszám alatt, 2002. december 16-án a felperes nyugellátására kiadott letiltás arra hívta fel a NYUFIG-ot, hogy a felperes nyugellátásából, legfeljebb 33 %-áig, vonja le elsősorban az államnak járó végrehajtási költségként az 5 100 forint illetéket, majd a végrehajtó részére járó 5 257 forint munkadíj és költségátalányt, ezt követően a végrehajtást kérő által előlegezett 37 303 forint végrehajtási költséget, majd a főkövetelést és annak 2001. január 9-től a kifizetés napjáig járó évi 11 % kamatát, a 26 000 forint perköltséget azzal, hogy a kamatot a NYUFIG köteles kiszámítani. A levont összeg 8 %-a a végrehajtó részére behajtási jutalékként volt átutalandó. A NYUFIG visszaigazolása szerint 2003. február 1-jétől havi 2 937 forint levonás történt. A felperes által indított perújítási eljárás kapcsán 2002. december 17-én felfüggesztett végrehajtás megszüntetését követően 2003. augusztus 1-jétől a NYUFIG havi 5 137 forint levonást teljesített.

A Vht. 48. §-ának (1), a 49. §-ának (1)-(2) bekezdése alapján kizárólag a végrehajtást foganatosító bíróság, és a végrehajtási ügyben a jogorvoslatot elbíráló bíróság jogosult a végrehajtást felfüggeszteni. Erre ezen túl letiltás esetében a Vht. 76. §-ának (2) bekezdésében szabályozott esetben a letiltást foganatosító munkáltató jogosult.

A felperes mind az őt terhelő fizetési kötelezettséggel, mind a letiltás útján történt teljesítésével tisztában volt. A végrehajtás megszüntetése iránti perben hozott jogerős ítélet ellenében alappal a tartozása megszűnését nem állíthatja, a behajtás érdekében foganatosított letiltást nem kifogásolhatja.

Miután 2009. január 30-án a végrehajtóhoz 151 471 forintot befizetett, az I. rendű alperes február 5-én azzal kereste meg a NYUFIG-ot és a végrehajtást kérőt is a kifizetések, illetve a követelés közlése végett, hogy az adós szeretné egy összegben rendezni a tartozását. A felperes Miskolci Városi Bírósághoz címzett, 2009. március 31-én keltezett végrehajtási kifogásában azt adta elő, hogy az I. rendű alperestől kapott tájékoztatás szerint a végrehajtást kérő 400 000 forint tartozása fennállásáról nyilatkozott. Rosszhiszeműen állítja ezért a felperes a fellebbezésében ennek az ellenkezőjét.

A fellebbezésben felhívott Vht. 41. §-ának (1) bekezdése egyébként is arra az esetre állapít meg a végrehajtó számára intézkedési kötelezettséget, ha az adós okirattal valószínűsítette, hogy a végrehajtandó követelés alaptalan, azt már teljesítették, vagy

egyébként megszűnt. A rendelkezés egyértelműen arra az esetre irányadó, ha az adós a folyamatban lévő végrehajtás ellenére nem a végrehajtó kezeihez, hanem közvetlenül a végrehajtást kérőnek teljesít. Ez következik a Vht. 41. §-ának „A követelés megszűnésének és csökkenésének bejelentése” cím alatti elhelyezéséből és a végrehajtást kérő végrehajtónak történő bejelentési kötelezettségét szabályozó 40. §-t követő elhelyezéséből is. Ezért a felperes adós végrehajtónak történő befizetése nem járt az I. rendű alperes Vht. 41. §-a szerinti kötelezettségével. Ebben a kérdésben az ítélőtábla a II. rendű alperes által hivatkozott 2.Pkf.23.392/2009/2. számú végzésében kifejtetteket osztotta. Mivel az adós a végrehajtási eljárás során nem a végrehajtást kérőnek fizette meg a követelés összegét, a Vht. 34. §-ának (5) bekezdés alkalmazásának sem volt helye.

A végrehajtást foganatosító bíróság a Vht. 45/A. §-ának (1) bekezdése alapján rendbírsággal az adóst vagy a végrehajtási eljárásban közreműködésre kötelezettet sújthatja az eredményes végrehajtás, a végrehajtóval történő együttműködés kikényszerítése érdekében, illetve pénzbírsággal a Vht. 174. §-a alapján a kötelezettet meghatározott cselekmény végrehajtásának módjaként.

A végrehajtónak a végrehajtási eljárás szabályait és a végrehajtási kifogást előterjesztő jogát vagy jogos érdekét lényegesen sértő intézkedése, illetőleg intézkedésének elmulasztása esetén a fél vagy más érdekelt végrehajtási kifogása alapján a végrehajtást foganatosító bíróság a Vht. 217/A. §-ának (4) és (5) bekezdésében foglalt szerint rendelkezhet a végrehajtó intézkedésének egészben vagy részben történő megváltoztatásáról, megsemmisítéséről, új vagy az elmulasztott intézkedésre kötelezéséről. 2012. március 15-étől van arra lehetőség a Vht. 217/B. § (1) és (3) bekezdése alapján, hogy alapos végrehajtási kifogás esetén a bíróság a végrehajtót anyagi szankcióval is sújtsa.

A végrehajtást foganatosító bíróság az önálló bírósági végrehajtóval szemben pénzbírság kiszabására nem jogosult, arra a Vht. 270. § (1) bekezdése és a 267. § (1) bekezdés e) pontja alapján fegyelmi büntetésként a fegyelmi vétséget elkövető végrehajtóval szemben a bírósági végrehajtói fegyelmi bíróság jogosult.

Az ítélőtábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, a felperes fellebbezési érveinek az értékelésével sem látott lehetőséget az alperesek kárfelelőssége megállapítására. A fent kifejtett indokai alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján, az indokolás fellebbezési érvek miatt szükséges kiegészítésével, helybenhagyta.

Az ítélőtábla a Pp. 84. § (1) bekezdés b) pontja, a 87. §-ának (2) bekezdése és a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény 11/A. §-a alapján megállapította, hogy a pervesztes személyes költségmentes felperes pártfogó ügyvédjének díját az állam viseli. Az ítélőtábla a perköltség megállapítását az I. rendű alperes javára a Pp. 75. §-ának (2) és (3) bekezdése szerint értékelhető perköltség igazolt felmerülése hiányában, az II. rendű alperes javára a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálására figyelemmel mellőzte, azt az ellenkérelem által igényelt képviseleti tevékenység sem indokolta. A felperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése szerint a meg nem fizetett illeték megfizetésére sem kötelezhető, ezért a 14. § értelmében az így meg nem térülő költséget az állam viseli.

D e b r e c e n, 2013. november 19.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Kocsis Ottilia s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -